

Δυνατός, λυτρωτικός, ο «Εφιάλτης του κυρίου Κάκου».

stosanidi.blogspot.com/2022/01/blog-post.html

Κριτική της Βικτωρίας Ιωσηφίδου

Ένα δυνατό, λυτρωτικό έργο που συνεπαίρνει, προβληματίζει αλλά και ταρακουνά τους θεατές είναι ο «Εφιάλτης του κυρίου Κάκου». Απαλλαγμένο από περιττά στολίδια μα με όλη την ουσία. Στιγματίζει την έμφυλη βία. Τιμωρεί την έμφυλη βία. Και χαρίζει μια ανάσα ανακούφισης στα θύματα και σε όλους τους δυναμικούς αρνητές της.

Ο γνωστός θεατράνθρωπος της πόλης Γρηγόρης Μήτας είναι ο απόλυτος εμπνευστής αυτής της ιστορίας. Ο Γρηγόρης, με μακρά ιστορία στα θεατρικά δρώμενα της πόλης, για δεκαετίες ολόκληρες ηθοποιός, σκηνοθέτης και ιδρυτής του θεάτρου Φλέμιγκ, γίνεται ο πατέρας, ο αδερφός, ο στοργικός σύντροφος όλων των θυμάτων και αναλαμβάνει να κατακεραυνώσει όσα ανόσια γίνονται με μια ιστορία εκδίκησης. Μια ιστορία όπου ο θύτης τιμωρείται με παραδειγματικό τρόπο και πληρώνεται με το ίδιο νόμισμα του τρόμου, με αυτό που κάποτε ανέμελος και βλοσυρός κατασπάραζε τα ανυπεράσπιστα θύματά του.

Γροθιά στο στομάχι είναι το έργο αυτό και ο Γρηγόρης Μήτας δεν διστάζει να βάλει βαθιά το μαχαίρι στο κόκκαλο. Τολμάει μάλιστα, σκηνοθέτης ο ίδιος, να χρήσει σκηνοθέτη το θύτη και πρωταγωνιστή του. Ζώντας ίσως για χρόνια ολόκληρα στο χώρο του θεάματος και γνωρίζοντάς τον από την καλή και από την ανάποδη ή ίσως ακόμη επηρεασμένος από όλα αυτά τα δυσάρεστα περιστατικά που έγιναν γνωστά για το χώρο αυτό το τελευταίο διάστημα, τοποθετεί τη δράση μέσα σε ένα στούντιο, όπου νεαρά κορίτσια λαμβάνουν μέρος σε οντισιόν για έναν ρόλο σε ταινία.

Ένας καταξιωμένος σκηνοθέτης, γυμνασμένος, με θεληματικό πιγούνι, ο απόλυτος άντρας, ο πετυχημένος, η φαντασίωση κάθε γυναίκας είναι εκεί για να κρίνει τις νεαρές ηθοποιούς. Το όνειρο της κάθε μιας ένας ρόλος, πρωταγωνιστικός ή όχι για να γίνει γνωστή στο χώρο. Ο διάσημος σκηνοθέτης αγαπά να απαξιώνει τα θύματά του και τις ερμηνευτικές τους ικανότητες και απολαμβάνει να τα παρακολουθεί να βιώνουν την απόρριψη, την ταπείνωση και συναισθήματα φόβου. Όμως φαίνεται ότι δεν σταματά εκεί. Κάποιες φορές, όταν αυτός το επιλέγει φτάνει στα άκρα. Βιαιοπραγεί και κακοποιεί τα ανυποψίαστα θύματά του εκμεταλλευόμενος την ανάγκη τους. Σίγουρος πως οι πράξεις του θα παραμείνουν στο σκοτάδι από τον φόβο των θυμάτων να στιγματιστούν και να χάσουν την εύνοια του χώρου. Όσπου κάποια μέρα θα ξημερώσει διαφορετικά για αυτόν. Είναι η μέρα που τρεις αλλιώτικες κοπέλες θα αποφασίσουν να πάρουν την εκδίκησή τους!

«Ο κύριος Κάκος» που σίγουρα πήρε το όνομά του από το κακός, είναι ένας ύπουλος σκορπιός που γλιστράει ξεγελαστικά πάνω στα υποψήφια θύματά του έτοιμος να χώσει το κεντρί του και να τα δηλητηριάσει την κατάλληλη στιγμή. Ο κύριος Κάκος λειτουργεί σαν το σκορπιό και συμβολίζεται με το σκορπιό, έτσι μια έντονη σκιά σκορπιού προβάλλει στο βάθος του σκηνικού περιμένοντας να δράσει. Το έργο θα μπορούσε να λέγεται κάλλιστα «ο Εφιάλης του κυρίου Σκορπιού», θα άξιζε ίσως να λέγεται έτσι, θα άξιζε ακόμη να υπάρχουν περισσότεροι σκορπιοί στο χώρο για να τονίζεται ακόμη εντονότερα αυτός ο υπέροχος και τόσο παραστατικός συμβολισμός. Εξαιρετικής ευαισθησίας είναι και το ανάλογο τραγούδι, το τραγούδι του σκορπιού, που ερμηνεύει σπαρακτικά η Χριστίνα Μαγκάκη.

Ο Γιάννης Χαρίσης ταιριάζει απόλυτα στον ρόλο του κακοποιητικού σκηνοθέτη, θύτη. Αρρενωπός, ελκυστικός, με μαγκιά πετυχημένου, ενσαρκώνει με άνεση τον διεφθαρμένο άντρα.

Η Ελευθερία Τέτουλα, στο ρόλο της φοιτήτριας ιατρικής, είναι σκληρή, δυναμική, αποφασισμένη και μεταμορφώνει απόλυτα το αντικειμενικά ευγενικό προσωπείο της καθώς γίνεται αυτή θύτης απέναντι στον αρχικό θύτη. Με αφοσίωση και πραγματικό τσαγανό φέρνει σε πέρας με επιτυχία τον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Η Χριστίνα Μαγκάκη, στο ρόλο του πρώτου και βασικού θύματος, είναι μια ελκυστική, πανύψηλη γυναίκα, ένα μανεκέν, προφίλ που ταιριάζει στο να γίνει στόχος του θύτη, αλλά ταυτόχρονα εμφανίζεται εντελώς πειστική ως κακοποιημένη, φοβισμένη και εντελώς ευάλωτη.

Η Κορίνα Αθανασούλα στο ρόλο της ηθοποιού είναι προσηλωμένη, συγκεντρωμένη, εκφραστική και απόλυτα επαρκής.

Το όλο σκηνικό και τα κοστούμια επιμελήθηκε ο ίδιος ο συγγραφέας και σκηνοθέτης του έργου και θα το χαρακτηρίζα ατμοσφαιρικό. Λίγα αλλά καίρια και απαραίτητα αντικείμενα κυρίως σε άσπρο και μαύρο, δυο μεγάλες κάμερες, δυο ντυμένες κούκλες, ένα υπερυψωμένο πατάρι, μια πολυθρόνα σκηνοθέτη, ένα τραπεζάκι, μερικά καθίσματα ένα τύμπανο και ένα ζευγάρι χειροπέδες. Τα κοστούμια είναι μοντέρνα και αντιπροσωπευτικά των ανθρώπων που τα φέρουν. Το σκηνικό καθώς και όλο το σκοτεινό κλίμα της υπόθεσης αναδεικνύεται εξαιρετικά από τους υπέροχους φωτισμούς του Στέλιου Τζολόπουλου.

Το έργο νομίζεις κάποιες στιγμές πως αγγίζει την υπερβολή και θυμίζει σενάριο Χολιγουντιανής ταινίας, αλλά έρχονται οι εξελίξεις για να βεβαιώσουν πως όλα κυλούν όπως πρέπει. Ανάλογη με το κλίμα είναι και η έντονη μουσική επένδυση που επιμελήθηκε επίσης ο σκηνοθέτης, ενώ σε κάποιες επιλεγμένες στιγμές προβάλλουν στο πίσω μέρος της οθόνης καλλιτεχνικά βίντεο από κακοποιημένες γυναίκες.

Ο «Εφιάλτης» φαίνεται πως γράφτηκε για να στηλιτεύσει και να σχολιάσει τα περιστατικά έμφυλης βίας που βιώνουμε καθημερινά. Γυναίκες κακοποιούνται, ξυλοφορτώνονται, βιάζονται ή και δολοφονούνται ακόμη και από τον ίδιο τον «αγαπημένο τους», το σύντροφο ή σύζυγο τους. Και το τραγικό είναι πως τα περιστατικά όχι μόνο δεν μειώνονται αλλά όλο και περισσότερα γίνονται γνωστά. Νέοι θύτες και νέα θύματα ξεπηδούν καθημερινά σαν τα πόδια της Λερναίας Ύδρας από την ημέρα που το κίνημα με τοο ξέσπασε στην Ελλάδα και καθώς όλο και περισσότερες γυναίκες αποφασίζουν να σπάσουν τη σιωπή τους και να καταθέσουν τις δυσάρεστες εμπειρίες τους. Τα γεγονότα είναι καταγιγιστικά και αμείλικτα και μέσα στο κλίμα αυτό, το έργο είναι πέρα για πέρα επίκαιρο, βρίσκεται θα έλεγα στην καρδιά της επικαιρότητας.

Υπάρχει όμως δικαίωση για τα θύματα; Υπάρχει άραγε επαρκής τιμωρία; Μπορούν να αλλάξουν και να σταματήσουν όλα αυτά; Ίσως ο κόσμος αυτός δεν μπορεί και δεν πρόκειται να αλλάξει ποτέ. Ίσως ακόμη το έργο να το δουν τελικά κυρίως οι πιο ευαισθητοποιημένοι μα σίγουρα... κάπου θα πιάσει τόπο. Κάποιες χορδές κάποιων θα αγγίξει και αναμφίβολα είναι ένα λιθαράκι και ένα μικρό φως ελπίδας σε ένα βαθιά σκοτεινό τούνελ.

Ο Γρηγόρης Μήτας με σύνεση, γνώση, μέτρο αλλά και τόλμη, με μίαν λυτρωτική σοφία γράφει τον «Εφιάλτη του κυρίου Κάκου», ένα έργο δυνατό, μεστό, περιεκτικό, αληθινό και τόσο όσο χρειάζεται σπαρακτικό για να μεταδώσει ξεκάθαρα αυτά που θέλει. Ένας ευαισθητοποιημένος άνθρωπος που όχι μόνο εκτιμούμε την πρόθεσή του αλλά αναγνωρίζουμε ακόμη περισσότερο το εξαιρετικό αποτέλεσμα, μια πραγματικά συγκινητική δουλειά! Αξίζει να το δείτε!